

SUMAR

- DIALOGUL ȘI DIALECTICA ȘTIINȚEI
- CARNET DE LUCRU

În pag. a 2-a:

PAGINA ECONOMICĂ

- Un „avanpost” al șantiierelor
- Ascultind chiuitul strugurilor

Pag. a 3-a:

În pag. a 5-a:

- Principiile politicii externe a partidului nostru aprobate de întregul popor
- Sport

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Științea tinerețului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6000

6 PAGINI — 30 BANI

MIERCURI 4 SEPTEMBRIE 1968

RESPONSABILITATEA GENERAȚIEI TINERE

MATURITATEA ENTUZIASMULUI

Conștienți de responsabilitatea lor în fața societății care n-a preocupat nimic pentru a le asigura cele mai bune condiții de muncă și de viață, tinerii își îndeplinesc cu cinste sarcinile, mulțumind astfel grijii Partidului, nedezmințind în nici un moment speranțele înaintașilor și ale celor care i-au educat în spiritul nobililor idealuri ale umanismului socialist.

La I.C.E.M. cîteva colective de cercetare formate din tineri lucrează, împreună cu întregul colectiv al Institutului, la soluționarea unor probleme acute ale economiei naționale, legate de reducerea consumului de energie, găsirea unor noi metode de fabricare a cocsului, utilizarea reziduurilor existente în cantități de ordinul milioanele... Rezultatele nu se obțin imediat — natura își apără tainele cu strășnicie, dar trebuie să cedeze, în final, în fața atotputerniciei inventivității, a rațiunii și pasiunii cu care muncește omul. Se fac proiecte, calcule, experimente, se urmăresc de zeci de ori procesele tehnologice din uzine, apoi se reface drumul inițial. Muncă continuă, căutări febrile, săptămâni și luni de zile de încercări ale soluțiilor propuse. Inginerul Petre Albăstrou lucrează la secția semioce de cind a venit aici, adică de la absolvirea facultății de chimie industrială. A fost inclus în grupa de cercetare care avea sarcina să găsească metoda obținerii cocsului de fluidizare din cărbunii Văii Jiului, au urmat ani de încercări de valorificare și semi-industrializare a cărbunelui inferior, cercetări la bateriile de fabricație, modificarea structurii unei baterii pentru a o adapta noului proces tehnologic, pînă într-o zi a acestui an cind s-a obținut prima gară din noul cocs pentru aglomeratoarele Reșiței și Hunedoarei. Transcriu

o cifră: 30.000.000 lei valută economii prin reducerea importului. Imprimătură cu ing. Albăstrou au muncit și ing. Mihai Vlădescu și ing. Paul Ianache, care au supravegheat tot timpul procesul de producție, intervenind prompt, găsind soluțiile la fața locului. Tema n-a fost abandonată o dată cu obținerea primului succes pentru că este vastă, oferind alte orizonturi de cercetare. Pînă la stabilirea acestora și constituirea noilor grupe de cercetare, ing. Vlădescu l-a ajutat pe ing. Emil Stoicovici în rezolvarea temei sale: valorifi-

carea cenușelor de pirită. Cenușa de pirită, rezultată la fabricarea acidului sulfuric conține 50-52 la sută fier, dar este nevalorificată de zeci de ani, din care cauză s-a adunat în adevărați muni în apropierea combinatelor chimice. Munca a fost la fel de pasionantă, obligându-i pe tinerii cercetători să facă apel la cunoștințele dobândite în facultate și în institut. Reușita le-a adus două brevete de invenție, iar I.C.E.M. a primit o ofertă pentru construirea unei instalații industriale cu o capacitate de prelucrare de 500.000 t

pe an, a cărei dare în exploatare va ușura efortul valutar al țării și va pune în valoare cantități enorme de materii prime, pînă de curind inutilizabile. „Chiar de la venirea mea am fost antrenat într-o problemă foarte importantă: îmbunătățirea calității oțelului pentru osile de cale ferată. Oțelul se fabrică la Hunedoara, dar rebuturile se descopereau abia după prelucrare, la Uzinele „Progresul” din

VICTOR BAREȘ

(Continuare în pag. a IV-a)

Doi dintre oamenii Lotrului — tinerii mineri V. Suciu și Al. Tița. Foto: O. PLECAN

REZULTATE ȘI PERSPECTIVE ÎN

Datorită însușirilor sale, tradiției în folosire, precum și stadiului actual al științei și tehnicii, lemnul are un domeniu larg de utilizări în toate ramurile economiei naționale. Este greu de imaginat vreun sector de activitate economică, de găsire vreo întreprindere industrială, agricolă, de transporturi, vreo unitate comercială sau culturală în care lemnul să nu fie folosit sau o formă sau alta. Rezolvarea problemei lemnului, sub toate aspectele pe care aceasta le îmbracă este una din dificultățile economice de prim rang ale oricărei țări ale continentului european în perioada actuală.

Intocuirea lemnului prin alte materiale — cum se procedează în industria ambalajelor, la cămile ferate, linii de energie electrică și telecomunicații, în construcții etc., este una din căile cele mai eficiente care nu rezolvă însă, în întregime problema. Sporirea consumului de lemn de lucru în ultimul deceniu depășește creșterea unei întregi perioade anterioare de 40 ani.

În aceste condiții se pune, desigur, în primul rînd, problema valorificării superioare

VALORIFICAREA MASEI LEMNOASE

a masei lemnoase exploatare și, în al doilea rînd, a economisirii lemnului în utilizare, prin eliminarea risipei, folosirea cit mai rațională unde e de neîncuic, restringerea domeniilor de folosire și înlocuire cu alte materiale unde nu e absolut necesar etc. De ce se pune astfel problema? Pentru că ciclul de producție la lemn e foarte lung: dacă în alte ramuri acesta se poate exprima în secunde, minute, ore sau zile, în agricultură, în luni, an sau cîteva ani, în silvicultură el atinge circa 100 ani, iar la unele specii (gorun, stejar) este depășindu-se uneori această perioadă.

Gospodăria rațională fondul forestier, limitînd tăierile la nivele egale cu creșterile acestuia, valorificînd superior masa lemnoasă și luînd măsuri de economisire a lemnului în conformitate cu principiile stabilite prin documen-

ing. Florin Luchian
director în Comitetul de Stat al Planificării

tele de partid și de stat, în-deosebi ale Congresului al IX-lea al P.C.R., s-a reușit să se asigure strictul necesar al lemnului pentru consumul intern, cit și pentru menținerea unei piețe tradiționale pe plan european.

Care sînt căile pentru valorificarea superioară a masei lemnoase? În primul rînd, reducerea sistematică a pierderilor în procesul de exploatare a lemnului de către unitățile Ministerului Economiei Forestiere. Dacă la nivelul anilor 1950-1960 se pierdeau în păduri 2-3 milioane de mc masă lemnoasă anual, în prezent, pierderile au scăzut la cca. 3-5 la sută, reprezentînd, în principal, ciocate, virfuri, crăci etc., deci lemn care altă din punct de vedere tehnic cit și

economic prezintă mari dificultăți la scoaterea din pădure. Desigur, sînt și întreprinderi forestiere ale căror personal de conducere nu supraveghează cu atenție modul în care se exploatează lemnul, rămîind în parchete mari cantități de ciocate, material lemnos neridicat etc. Astfel, din controalele efectuate în ultimii ani rezultă că la unele întreprinderi — I.F. Orăștie (parchetii Prislop), I.F. Brașov (sectorul de exploatare Codea), există lemn exploatat din perioada 1962-1964, necos din parchete, în parte complet degradat; la I.F. Vrancea — sectorul Năruja au putrezit în pădure cca. 1 mil. buc. araci de vie, iar la I.F. Năsăud — sectorul Zelicu, cca. 600 grămezi de crăci. Materialul lemnos rezultat din defrișarea suprafețelor necesare pentru construcții de drumuri la I.F. Sebeș — parchetul Do-

Croazieră cu bicicleta pe... lac

Locuințe cu grad de confort diferențiat

TIMIȘOARA (De la corespondentul nostru). Pe planșetele arhitecților s-au conturat siluetele primelor locuințe cu grad de confort diferențiat. Astfel, în zona circumvoluțiunii, acolo unde se construiește un nou cartier al orașului Timișoara, vor fi executate experimentale primele 55 de apartamente cu 2-3 și 4 camere. Pentru anul viitor se prevede construcția a încă 1.300 de apartamente la

care se vor adăuga 235 de garsoniere în execuția Direcției regionale de construcții Timișoara. Beneficiari vor fi orașele Timișoara, Lugoj, Jimbolia și alte localități.

Recunoașteți reliefele istorice pe care înierii din fotografiile de curăță de pietre și brăuțeni? Sint zidurile minidreie cetăți a Rîșnovului care curind va intra sub semnul baghetei magice a restaurării. Plămîntii acestei operații migăloase sint elevii liceului din orașul ce poartă numele istoric al cetății iar curind arhitecții, specialiștii, restauratorii vor lua locul inimoșilor tineri pentru ca cetatea să-și recapete vechea înfățișare.

Foto-text: TRIFU DUMITRESCU

VACANȚA LA COZIA

Reportaj din tabăra organizată de Ministerul Învățămîntului și C. C. al U. T. C.

Cozia, acolo unde Otil se strecoară cu pas greu, tihnit, pe lângă umărul cerde al muntelui, mușcînd aproape piatra minărilor ce păstrează între pereții săi șase secole de istorie românească, mi-a înălțat mințile și sufletul la un foc de tabără de rămas bun. Se desparte a doua zi cei mai talentați 150 de artiști plastici din toate școlile țării (licee de cultură generală, școli profesionale, licee de arte plastice), selecționați pe baza premiilor acordate la Expoziția națională ce le-a fost dedicată recent în sala Dalles și reușiți aici în tabăra organizată de Minis-

terul Învățămîntului și C. C. al U. T. C. Am stat cîteva timp în mijlocul tinerilor artiști integrîndu-mă programului lor, împărțîndu-mă la tîdiele lor de o maturitate remarcabilă, multiplicîndu-mă de entuziasm și pasiune la artă sinceră și pasionată. Tovarășul Filoteanu Nicolae, directorul taberei mi-a schițat cîteva din coordonatele programului taberei pe timpul duratei ei. S-a urmărit (și s-a reușit) îmbinarea programului recreativ pur (sport, OCTAVIAN URSULESCU (Continuare în pag. a V-a)

Etapă nouă în pregătirea viitorilor ingineri

— Pînă la 1 septembrie, și după această dată, în preajma deschiderii noului an universitar, conținutul întregii activități a instituțiilor de învățămînt superior este definit specific de faptul că intră în vigoare noua lege a învățămîntului. Așadar, pregătirea complexă, numeroase noutăți care stimulează curiozitatea cititorilor, tineri mai ales. Întrebări frecvente solicită amănunte despre învățămîntul de subingineri. În ce mod se concretizează pentru Politehnica brașoveană prevederile din lege referitoare la pregătirea acestei categorii de specialiști?

— În anul și jumătate cit și serale (durata studiilor: trei ani și jumătate), pentru pregătirea unor specialiști care, în domeniile respective, să conducă direct procesele de producție, ca organizatori ai mun-

Interviu cu prof. dr. ing. Gheorghe Nițescu
rectorul Institutului politehnic din Brașov

— Singura schimbare constă în aceea că, în cadrul Facultății de silvicultură, începînd cu anul universitar 1968-1969, pregătirea nu se mai face în cadrul a două secții distincte-Silvicultură; Exploatarea pădurilor și transporturi forestiere. Specializarea într-una din aceste direcții se va putea obține urmînd, în anii superiori, cursuri diferite,

acesta concursul de admitere este organizat numai pentru specialitatea „electromecanică”. Celelalte secții serale pentru ingineri — Tehnologia construcției de mașini; Automobile și tractoare — vor funcționa „în lichidare”, pînă cînd vor absolvi actualii studenți ai anului II.

— În noul an universitar, interveni modificări și în legătura cu durata studiilor sau nomenclaturii de specialități la secțiile ai căror absolvenți vor fi ingineri?

— Pentru pregătirea inginerilor prin cursuri serale, anul

ION TRONAC (Continuare în pag. a II-a)

„Nu-i așa că sint frumoasă?”

Foto: O. FLECAN

TELEVIZIUNE

MIERCURI 4 SEPTEMBRIE 1968

- 10,00 - 10,30 - TV, pentru specialiștii din industrie. Călușii „Automatizarea”: Automatizări în termostații electrice.
17,30 - Pentru copil. „Cum să facem o balenă”.
17,50 - Filmul „Ciufuțelii”.
18,00 - Telemecanică economică.
18,30 - Curs de limba germană. (Reluarea lecției a 8-a).
19,00 - Club XX - emisiune pentru tineret.
19,30 - Telemecanică de seară.
19,50 - Buletin meteorologic.
20,00 - Te laud, te apăr și te cînt - recital de versuri.
20,15 - Muzică populară românească.
20,30 - Reportaje filmate: ● Primiți kilometri - o nouă locomotivă Diesel a părăsit țara uzinele „23 August”; ● Ochii - aspecte din activitatea medicilor de la Institutul de Oftalmologie București.
21,00 - Tineri interpreți. Soprana Eugenia Moldovan.
21,15 - Avangardier.
21,30 - Telemecanică: „Fata bătrînă” - film artistic cu Bette Davis.
23,00 - Telemecanică de noapte.

DIALOGUL ȘI DIALECTICA ȘTIINȚEI

dr. docent VICTOR SĂHLEANU

Încă de la vechii greci, progresul cunoștințelor științifice a fost conceput ca rezultat al unei confruntări, totodată stimulatoare și selectivă. Dialogurile lui Platon și-a găsit răsunătorii săi în acest sens. Discuția între cei interesați de rezolvarea unei probleme, condusă cu pricepere, ajută la nașterea adevărului. Este o „artă a moștelor” în domeniul ideilor - spunea Socrate care a introdus această maiestică ca pe principala sa metodă de instruire și de educare. Punctele de vedere diferite se expun, se argumentează, se contrargumentează: fiecare participant este invitat să fie „avocatul” propriu cauză, să „plădeze” în favoarea ei. Așa se stinge la celebrul Symposium platonice, unde „copilul” era numai un pretext pentru a aduna pe convivi: delicia nu erau ale mincărilor și vinurilor, ci ale opiniilor și argumentărilor. Cuvîntul dialectică are aceeași rădăcină etimologică cu termenul dialog, iar esența „metodei dialectice”, așa cum o înțelegeau vechii greci - nu constă în a descoperi contradicții în raționamentele adversarului și în a birui acele contradicții, ci în a ajuta mișcarea gândirii prin dialog.

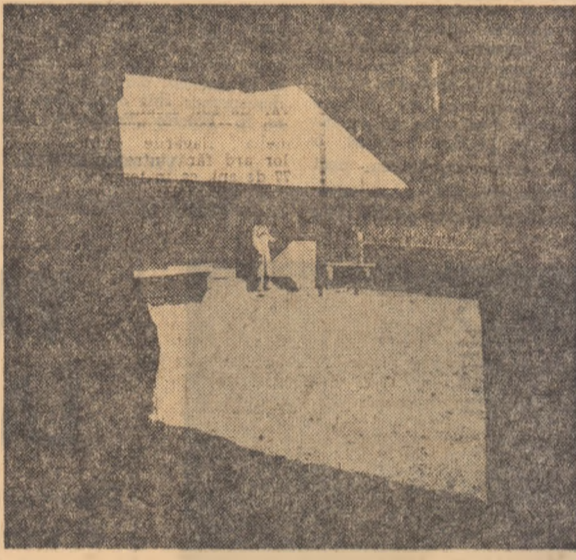
care o are o contribuție științifică (și nu numai a valorii de adevăr): heuristica, economică, estetică chiar.
o) funcțiunea hermeneuică, de interpretare, de situare a noii idei în „arta” și în istoria ideilor științifice, de discutare a semnificațiilor și a corolarilor sale în cîmpul științei și al culturii.
Dezvoltarea științei nu se poate lipsi de dialog între oameni, de confruntări făcute de oameni. Este omenească investigația pasională în aceste confruntări, dar este deosebit de importantă transformarea lor în confruntări, polemice în cursul cărora ideile pierd în spatele omului, interpretarea oricărei observații și privită ca o faptă, a oricărei critici ca o altă persoană (sau ca o lipsă de respect față de muncă, față de vîrstă, față de rang sau de autoritate). Este adevărat că, deseori, critica nu este constructivă: atunci cînd se ia în considerare numai greșelile și scaderile, nu și aportul, cînd nu înțelege și exercițiile și funcțiunile pe care le-am numit axiologică și hermeneuică. Nu mai vorbim de critica lipsită de obiectivitate și de competență. Dar, oricît de încetărită pentru autor ar fi o „critică laudativă”, ea nu este, propriu-zis stimulatoare. În cazul cel mai bun, o astfel de „critică” demobilizează după „modelul” exprimat prin zicala: „a te culca pe lauri dobindiți”. Un coeficient de nemulțumire față de propriile realizări dinamizează autodepășirea. În cazul unei erori, o critică care o trece

sub tăcere te face să părăști în grabă. Absența criticii „de reacțiune și de ripostă” împiedică manifestarea fecundității heuristice a erorii.
În sfîrșit, critica constructivă se mai poate manifesta și sub forma completării argumentelor prin altele izvorite din experiența și din informația proprie, a completării punctului de vedere a unui specialist. Este o formă de dialog (și de simpozion) a cărei utilitate este foarte mare în vremurile noastre. Astăzi, știința abordează probleme de interes interdisciplinar, sau obiecte complexe cu aspecte multiple al căror studiu necesită colaborarea între diverși specialiști.
Asigurarea dialogului între oamenii de știință a fost recunoscută, explicit și implicit, ca unul dintre obiectivele principale ale organizării vieții științifice. Pe vremea lui Descartes și Pascal, oamenii de știință corespundau între ei prin scrisori private, transportate dintr-un loc în altul cu ajutorul cărușilor călări. Astăzi cercetătorul care publică un articol sau o carte se adresează întregii lumi alfabetizate, de azi și de mâine. El își reculează critici potențiale de pe un cîmp larg și de-a lungul generațiilor. Hir-tipărită este transportată cu trenul sau cu avionul. Intenționează în difuzarea informației ține doar de timpul în care lucrarea așteaptă în sertarele redacțiilor; iar scutirea acestui timp este o sarcină de care sint conștienți toți cei care activează în știință. Numeroase sint revistele științifice care, pentru a facilita dialogul, acordă un spațiu important așa-numitei „correspondențe”. Acei sint publicate, fără filtrare, toate observațiile, riposte și completările cititorilor competenți, la articolele publicate în coloanele revistei. Se amusează astfel o discuție la care pot participa și în orice caz, la care asistă toți cititorii. Din păcate, acest obicei util și chiar salutăr - nu a fost adoptat și la noi în domeniul activității științifice.
Dialogul public și scris de astăzi nu face lipsit de sens dialogul restrîns, verbal, între oamenii de știință și nu face neinteresante legăturile personale prin corespondență. Munca de colectiv se bazează totuși pe dialog, pe confruntare, pe completare. Ședintele de comunicări și „congresele internaționale sint două forme curente de dialogare. Bineînțeles, dialogul devine posibil și fecund atunci cînd este creată o atmosferă propice discuțiilor, sub semnul dictonului: „mi-e prieten, dar un prieten mai bun îmi este adevărul”. Amintim considerații de etică, altele privind „politețea” și, de asemenea, spiritul sportiv, și-ar găsi locul aci, dacă am dispune de spațiu. Discuția trebuie să fie un fair play - și nu numai o „gimnastică” (așa spunea încă Aristotel).
Un alt aspect al dialogului în dialectica științei este „dialogul între științe”: discutarea lui merită însă o expunere specială.

Sintem invitați la discuții dar, în același timp, trebuie să învățăm să discutăm...
fice care, pentru a facilita dialogul, acordă un spațiu important așa-numitei „correspondențe”. Acei sint publicate, fără filtrare, toate observațiile, riposte și completările cititorilor competenți, la articolele publicate în coloanele revistei. Se amusează astfel o discuție la care pot participa și în orice caz, la care asistă toți cititorii. Din păcate, acest obicei util și chiar salutăr - nu a fost adoptat și la noi în domeniul activității științifice.
Dialogul public și scris de astăzi nu face lipsit de sens dialogul restrîns, verbal, între oamenii de știință și nu face neinteresante legăturile personale prin corespondență. Munca de colectiv se bazează totuși pe dialog, pe confruntare, pe completare. Ședintele de comunicări și „congresele internaționale sint două forme curente de dialogare. Bineînțeles, dialogul devine posibil și fecund atunci cînd este creată o atmosferă propice discuțiilor, sub semnul dictonului: „mi-e prieten, dar un prieten mai bun îmi este adevărul”. Amintim considerații de etică, altele privind „politețea” și, de asemenea, spiritul sportiv, și-ar găsi locul aci, dacă am dispune de spațiu. Discuția trebuie să fie un fair play - și nu numai o „gimnastică” (așa spunea încă Aristotel).
Un alt aspect al dialogului în dialectica științei este „dialogul între științe”: discutarea lui merită însă o expunere specială.

COMPLEX ȘCOLAR ÎN CONSTRUCȚIE LA IAȘI

La Iași au început să se înalțe clădirile liceului industrial de construcții de mașini. Complexul școlar va cuprinde, pe lângă cele 16 săli de clasă, un atelier-scoală, două cămine cu o capacitate totală de 600 locuri, o cantină pentru 900 de elevi, o sală de gimnastică. Tot la Iași se construiește un complex școlar al UCECOM, care va cuprinde 8 săli de clasă, laboratoare, un cîmin și o cantină. Complexul este destinat pregătirii muncitorilor calificați în meseriile de elizmar, croitor, tricotez, tăbăcar, zidar, dulgher. Ambele așezăminte școlare vor fi inaugurate în anul viitor. (Agerpres)

Mașterul Petre Radu ne întâmpină oștitaler în locuința din Săcel Vișeu, pe care abia a montat-o în Muzeul tehnicii populare din „Dumbrava Sibului”

CARNET DE LUCRU

Valeriu Moisescu

— Valeriu Moisescu, din timp în timp, una sau alta din monarhiile d-voastră provocă discuții aprinse, controversate. — Simpla furună, într-un pahar cu apă! — Nu-i chiar așa. Se consumă, totuși, kilograme de cereale. Iată de pildă, spectacolul de acum cîțiva ani cu „Cîntăreața cheală” și „Cîntăreața cheală”. De ce aceste opinii contradictorii? — Pentru că toate aceste spectacole „controverse” - cum e și cel la care vă referiți - și chiar, în paranteză, fie spus, erau spectacolele mele cele mai bune, se opuneau, într-un fel sau altul, manierei curente, din momentul respectiv, de a face și a înțelege teatrul. Vreau să spun că spectatorii (și criticii dramatici, dacă sint autentici, sint spectatori, veneau la acele spectacole așteptîndu-se să vadă teatrul cu care erau obișnuiți. Ori, de fiecare dată dădeam altceva, care-l deconcerța. — Si „Mireasa descultă”, de la Galați, și „D-ale carnavalului” de la Ploiești, și coup-ul de la Teatrul Mic, sint astfel de spectacole. Mai bune sau mai puțin reșite, de la caz la caz, dar în orice caz altfel. Opiniile contradictorii se rezumau pînă la urmă la acceptarea sau refuzul unui punct de vedere, cel pe care îl propunea. De-abia de la discuție premisă se putea porni o discuție serioasă... — Faceți deci un teatru polemic? — Da, hotărîrî da (cînd îmi reușete, bineînțeles). Nu văd care ar fi rațiunea de a exista a teatrului, a artei în general, dacă s-ar rezuma să repete moduri de exprimare arhicunoscute, făcînd un teatru care polemizează tocmai cu aceste moduri arhicunoscute, nu fac altceva, cred, decît să-mi fac mizeria cu oestitate. — Această îndărătnicie de a violenta canoanele are în ceva de pionierat... — Asta am și încercat să fiu, ori de cîte ori am fost în stare (sau mi s-a părut că trebuie să o fac). Faptul că acum nu știu cîți ani a fost controversat „D-ale carnavalului” ca o imparație în raport cu tradițiile montării anterioare, iar astăzi „D-ale carnavalului” al lui Lucian Pintilie - spectacol evident realizat într-o altă modalitate - este primit cu un consens aproape unanim de a-

lucru. „Cîntăreața cheală” și „5 schite” sint - în principiu - comedii, nu-i așa? — Si totuși ele acuză niște erori în spectacolul meu, esența te nu mai pot fi comice; sint esențe. Pînă la urmă, sint niște aparente comedii... — Dvs. ați montat și „Nu sint turnul Eiffel”, pe care chiar autorea îl subtitlase, dacă-mi amintesc bine, „pseudocomedie”. — Telepatic probabil. Glumele, desigur. Realitatea este că acesta oestetic al comicitului cu drama și cu tragedia este un fapt de necontestat al contemporanității. — Este foarte important pentru dvs. să aveți (vreau să spun, în spectacol) această sinceritate a contemporanității? — Numai așa cred că se poate face arta. Fîind martorul acut și cît mai obiectiv (în limitele subiectivității tale) al epocii careați ai aparții. Vreți un exemplu? Mitos Fôrman - „Dragostele unei blonde”. Nu moda, nici înfîptirea nu l-au împus pe autor și acest film, cît adevărul pe care îl cuprîdea, adevărul nestructurat, nefalsificat de dragul unor imagini roze. Adevărul, chiar dacă e erud. Rostirea lui lucidă și cîntărită e un semn de înalt umanism. — Apropos de film. De ce nu faceți film? — De fapt, am făcut chiar asistent de regie la un film, al lui Lucian Bratu, era vorba să fac și un film pe cont propriu, mi se dăduse și un scenariu... — Interesant? — Foarte interesant. Cel puțin pentru mine, care sint obedit de ideea „mirajului” dintre via și realitate, de jocul acesta fascinant între cotidian și imaginar. Și mai era și un scenariu în care faptele - pline de semnificații - erau văzute cu ochii unui copil; al lucrui care mă urăscu - copilăria, cu tot ce însemnă ea, nu numai cînd oare și puritate. — Proiecte? — Bineînțeles, teatru. Montez la Teatru „Lucia Sturdza Bulandra”, „Măscăru”, de Durren-matt, iar la Teatru Mic, „Oficiul recursor” de George Far-gener. Mai tirzu, nu știu... Mă voi strădui să fiu cît mai consecvent cu mine însuși. În esență, nu spun, îl las pe critici să-și intulăscă. L. V.

ORAVIȚA:

Sint necesare reparații la capitolul „responsabilitatea gospodarilor”!

Există de mult la Oravița o sală de spectacol care aparține băncii din localitate. Aezată la fereaia, un călător ocazional nici n-ai fi băgat-o în seamă. Prin 1966 se zice, (informatoriile mei nu-s mai adevărate bine amintite), că ar fi pus ochii pe ea Vasile Popa pe atunci președinte al Sfatului popular raional. Teatrul vechi declarîndu-se monument istoric era nevoie de un alt locaș de cultură. Edili s-au apucat de lucru. S-a întocmit proiectul necesar reamenajării ei pentru scopul propus. 2-3 sute de mil de lei și se face. Numai că proiectul a fost respins, întocmindu-se un altul de reparații al cărui cost, cît drept mi ridică - 899 de mii lei - merita osteneala cerută de lucru și „reparația” a început. În fiecare an cîte ceva au fost clupți, ba din rezervele bugetare ale fostei regiuni, ba din fondurile de reparații. Pînă cînd un alt „creator” și-a impus punctul de vedere. Tovarășul inginer Stola (azi directorul întreprinderii de industrie locală Oravița) pe atunci șef S.S.A. din cadrul statului, îl trebuia o scenă mai mare. Și au început demolările și din nou construcția. Ca-n legendă. Pînă s-au făcut lucrurile, „cîmăruțete” unul teatru adevărat. Pînă aici foarte bine. „S-a făcut o prostie de la început - ni se explică. Veneau unii și pleau alții. Fiecare avea „idei”. Banii, după cîte bare se găseau cîte unde, de ne-unde, nu interesa. Pînă acum nimeni n-a încercat să tragă linie și să aducă, între timp au intervenit și completări care au zis. Travanul nu corespunde normelor PCI. Trebuie turnat un planșeu de beton”. — Expertiza tehnică venită să verifice rezistența zidurilor la o astfel de solicitare a interzis așa ceva. Observații. Abia acum (adică cu vreo trei-patru ani în urmă) s-a făcut apel la o comisie tehnică. Pînă atunci au fost sugestive ideile. La un milion pusește a intrat în impas. Cît privește responsabilitatea necesară în momentul angajării cuiva la o astfel de treabă nimeni n-o poate găsi. Am căutat-o noi, dar în zadar. Am mers la Comitetul județean

TREI COPII MINUNE

rulează la Patria (orele: 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15); Capitol (orele: 9,15; 11,30; 13,45; 16,15; 18,30; 20,45).

VIN CICLIȘTII

rulează la Republica (orele: 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21).

CĂRERA IMPERULUI ROMAN

rulează la Lucrețiu (orele: 9; 12; 15; 16,30; 19,45).

TARZAN, OMUL MAIMUȚII

rulează la Festival (orele: 9,30; 11,30; 13,30; 15,30; 21); Gloria (orele: 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,30); Melodia (orele: 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45).

BOMBA DE LA ORA 10,10

rulează la Lumina (orele: 8,45 - 16,30 în continuare; 18,45; 20,45).

SAPE OAMENI DE AUR

rulează la Victoria (orele: 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,45); Ciulești (orele: 10; 12,30; 14; 20,30).

CINEMATOGRAFE

UNION

rulează la Union (orele: 15,30; 18; 20,30).

ROATA VIETII

rulează la Feroviar (orele: 8; 10,30; 13; 15,45; 18,30; 21); Excelsior (orele: 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21); Modern (orele: 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).

BEIA

rulează la Înfrățirea (orele: 15,30; 17,45; 20).

AVENTURIERI

rulează la Dacia (orele: 6-16,30 în continuare; 18,45; 21).

DUELUL LUNG

rulează la Buzzești (orele: 15,30; 18).

VALEA

rulează la Grivița (orele: 9,30; 12; 15,30; 18; 20,30).

VIVA MARIA

rulează la Tomis (orele: 9-15,45 în continuare; 18,15; 20,30); Arta (orele: 8,45; 11; 13,15; 15,45; 18,15; 20,30); Bucegi (orele: 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45).

IN ORAȘUL „S”

rulează la Flacăra (orele: 15,30; 18; 20,30).

PREGĂTIREA VIITORILOR INGINERI

nelor și repartizarea lor pe sesiuni. Erau înainte unii ani cu peste 30 ore de studiu într-o săptămînă. Acum, la toate facultățile și toți anii de studiu, sint prevăzute între 27 și 30 ore. Prin modificările aplicate se realizează și o proporție corespunzătoare între volumul orelor de curs și cele de seminar și aplicații practice. S-a reșit, pe ansamblul facultăților - cu unele variații - a atîngerea raportului de 1 la 1. Anual, studenții au acum de susținut cel mult 7 examene (2-3 iarna; 4-5 în sesiunea de vară). A fost desființat nivelul cu probă de verificare a cunoștințelor. Consider că la întocmirea planurilor definitive după care se va realiza pregătirea viitorilor specialiști începînd cu studentul anul I (1968-1969) vor putea fi, și trebuie să fie, introduse modificări și mai profunde. Sint încă discipline deosebite, de înlăturat. Pregătirea fundamentală pe care o dăm studenților se cade să fie mai temeinică, renunțînd pen-

seama la repartizarea absolvenților. În cazul amintit, cei de la Brașov pot fi încadrați, cu prioritate, în întreprinderile constructoare și institutiile de proiectări, în timp ce absolvenții Politehnicii Bucureștene în cadrul unităților Ministerului Transporturilor. Similar, pentru alte specialități. Chiar în cazul programelor unor cursuri generale, cum ar fi, spre exemplu, „tehnologia metalelor” pot fi realizate, prin program, asemenea preferințe ale pregătirii. De asemenea, la cursul „organe de mașini”, deoarece una este să proiectezi subsamblu de mașini la Reșia (unicate) și altceva la Brașov (producție de serie). Absolvenții noștri de la „tehnologia construcției de mașini” ajung să lucreze, de obicei, în producția de mare serie. Ca atare programele analitice ar trebui conturate în raport de perspectivele folosirii absolvenților - circa 80 la sută se încadrează în zona industrială brașoveană, avînd specificul amintit. Asemănător se pune problema pentru celelalte institute politehnice din țară.

În urma unor demersuri, critica selectează ceea ce este o contribuție reală la progresul științei și respinge ceea ce este fals, sau aparent, sau iluzoriu.
o) confruntă rezultatul cu „criteriul” de fîntă și adevăruri” din știința constituții, pentru a găsi acordurile și dezacordurile. Acordul este privit, de obicei, cu satisfacție; dezacordul produce bănușii și îngrijorări. Bănușii - deoarece ceea ce contrazice datele consolidate ale științei s-ar putea să fie numai rezultatul unei observații incomplete sau a unei situații nesemnificative; acordul cu datele consolidate ale științei este și el un „criteriu” de verificare, dar valoarea sa este relativă. Deși, dacă la control și la repetarea lucrării, noul rezultat, oricît de puțin asimilabil pare, se dovedește a fi real, se impune modificarea ideilor din știința „consolidată”, înlocuirea ori „suficientarea” unor concepte sau legi. Pentru mintile conservatoare acesta este un prilej de îngrijorare. În afară de aceste funcțiuni ale criticii, se cuvino să mai adăugăm încă două, curent înfîntate în critica literară și artistică - dar importante și în știință:
d) funcțiunea axiologică, adică cercetarea valorii complexe pe

(Urmare din pag. 1)

dintre cele „la alegere” sau în activitatea de elaborare a proiectului de diplomă.
— Au fost întocmite noi planuri de învățămînt. Care anume deziderate sint implinite pe această cale? În ce constă modificările aplicate? — Planurile de învățămînt le-au fost aduse modificări importante mai ales la anii I, bimezișele corelate într-o viziune de perspectivă - nedefinitivă - cu ansamblul celorlalți ani de studii. La planurile pentru ani II, III, IV, și V, decamdată, s-au aplicat rețușări, astfel încît să fie realizate prevederile din directivile C.C. al P.C.R. cu privire la perfecționarea învățămîntului. Un nou plan de învățămînt, amănunțit și definitiv, s-a realizat la Silvicultură, unde va exista acum o singură specialitate. Obiectivele urmărite au derivat din necesitatea de a organiza pregătirea studenților pe discipline larg profilate, înlăturîndu-se dispersarea eforturilor pe cursuri înguste, fragmentate. Schimbări au survenit și în lectură cu numărul maxim de ore de studiu săptămînal, numărul exa-

ION D. DANEA

Rezultatele unei anchete de sociologia muncii pledează pentru:

PAGINA ECONOMICA

ORIENTARE ȘTIINȚIFICĂ ȘI DE PERSPECTIVĂ ÎN CALIFICAREA CADRELOR

Un inventar al meseriilor existente azi în lume a adus o cifră record — aproape 25 000 de profesii, cu alte cuvinte 25 000 direcții spre care se poate orienta tânărul aflat în fața întrebării: CE MESERIE SĂ ALEG?

S-ar părea că această largă paletă a profesiunilor ușurează accesul la calificare, dar frâu liber opțiunii pentru o meserie sau alta, în funcție de aptitudinile, de vocația și interesul tinerilor. Și totuși, calificarea, această condiție sine-qua-non a industriei moderne întâmpină aici și acolo piedici reale sau artificiale.

Nu mai rămân. E frig pe șantier. Pandrea Petre ne spune aceasta astăzi iarăși la Reșița. Acum, l-am întâlnit pe un șantier bucureștean: „E mai vesel aici”.

Lopată aveam și acasă, în sat. Credeam că voi lucra pe vreo mașină. Am fost la o școală de mecanici agricoli la Podu Iloaiei. După 23 de zile când a văzut că se bablionie era (pedagogii nu înțeau lucrurile din scurt) m-a luat acasă, „Ce vrei să plătești după tine școlăriștea?” (Pislaru V. Dumitru — Șantierul Teatrului Național București).

Nu mi pot vedea viitorul într-o roabă. Aștept de 7 luni să mă cheme la calificare, așa cum m-a fost vorba când am venit. (Surducan Ion, Trustul județean de construcții Dobrogea).

Am fost încadrat în categoria a IV-a de salarizare. Dacă urmez școala de calificare mi se dă a III-a. (Mihăilescu Gh, Uzina II-Brasov).

Nu pot să-mi dau seama de ce avem condiții de cazare așa de proaste? La căminul din strada Feldioara al T.J.C.L. Brasov. De ce să mă calific, ca să câștig mai puțin? (Andrei Anoca — Constanța).

Iată, așadar, că realitatea ne oferă un adevărat mozaic de situații din care nu am ales decât câteva întâmplări în cursul anchetei pe mai multe șantiere din țară. Ce se desprinde din aceste prime constatări? Că procesul calificării presupune un efort, o conștiință, o durată.

Este mai întâi un efort de adaptare la un nou mediu, la un program organizat de muncă, la un nou stil de viață. E un efort care presupune continuitate, calificarea constituind intrarea într-o nouă etapă a vieții caracterizată prin stabilitate, prin fixarea într-un loc și colectiv de muncă, prin precizarea țărilor și a intereselor personale în perspectiva unei întregi vieți. Și este un proces de durată, pentru că astăzi profesiunile evoluează în ritmul alert al tehnicii moderne, lărgind sfera cunoștințelor și a experienței, implicând o continuă îmbogățire și perfecționare tehnică și culturală.

Dacă luăm în considerare aceste trăsături constatăm că procesul calificării nu este lipsit de dificultăți. Așa stând lucrurile ne propunem să analizăm care sînt factorii care favorizează și defavorizează calificarea tinerilor în condiții optime.

IN LABIRINTUL NEHOTĂRIII

Deși cu un deceniu și jumătate în urmă dispuneam de un institut de orientare profesională bine dotat cu aparatură și mijloace moderne de investigație, de laboratoare foarte puternice, s-a renunțat printr-un gest de negare a uneia din marile

imperative ale timpului: orientarea și soluția profesională. Cu alte cuvinte, s-a înlăturat organizarea științifică a acestui vast și complicat proces reclamat de structura tehnico-industrială a societății înlocuindu-se cu „sfaturi” și „îndrumări” administrative.

Organizarea științifică a îndrumării profesionale ar fi fost cu atât mai necesară, cu cât se produceau și se defineau în acest interval, marile prefaceri structurale și funcționale ale societății noastre, ne spune conf. Dr. Octavian Berlogea, directorul Institutului de Expertiză și Recuperare a Capacității de Muncă. Efectele ignorării acestui comandament al progresului, a avut drept consecință perturbarea individului supralicital de necunoscutul unor mari și extreme de multiforme profiluri profesionale. O categorie de tineri nu au putut opta pentru o profesie, pentru o calificare, au renunțat aruncându-se în viața la întâmplare. Ei constituie astăzi o categorie de indivizi din care procesul muncii își primește o parte considerabilă de nerentabilitate, pentru că muncitorii necalificați reprezintă un factor de nerentabilitate în condițiile tehnicii actuale.

Din totalul de muncitori anchetati de noi, aproximativ 85 la sută nu au beneficiat în timpul școlării de vreo indicație privitoare la o viitoare alegere a profesiei. Nu întâmplător, cam aceeași proporție de tineri provin din familii fără meserii, care n-au putut deci suplini influența școlii.

Ca pedagog, cred că școlii îi revine un rol deosebit în crearea destinelor fiecărui individ,

este de părere prof. PETRE BUCȘA, directorul liceului Ady Sincrai — Cluj. Profesorul, cunosând potențele native, inclinațiile și aptitudinile fiecărui elev, are nenumărate posibilități de a-i sprijini pe fiecare în parte să se dezvolte în sensul acestora.

În anul 1967 din totalul absolvenților școlilor de cultură generală, 41 la sută au rămas necurpinși în alte forme de învățământ. Deci, mulți dintre aceștia vor îngroșa rândurile necalificaților.

AMORFISMUL PROFESIONAL O ÎNSUȘIRE ÎNNĂSCUTĂ?

Psihologia fenomenului de neadeziune afectivă la o profesie nu se poate explica decât printr-un refuz de a lua o decizie și acest fapt nu este altceva decât o consecință a dezorientării. 61 la sută din tinerii necalificați nu au dorit nici o meserie, nici o profesie. După trei, patru ani de muncă necalificată tinerii doresc să se calibreze într-o proporție de 85 la sută. Mulți însă, fără preferință: Ceea ce demonstrează că în procesul educațional a existat o fisură gravă: nepregătirea

pentru muncă ca noțiune generală, axă majoră a vieții, ca singură modalitate de a trăi, fisura care n-a fost recuperată nici de colectivele de muncă respective. Aproximativ 75 la sută dintre tinerii fără profesie anchetati au măturat stările tensionale dintre ei și școala — care s-au soldat fie cu repetenție, fie cu întreruperea școlii și refuz de a urma o școală profesională.

Starea conflictuală din raportul elev — școală la care se adaugă în mod automat copil — familie generează fenomenul de dezorientare.

SLALOM PRIN ȘANTIERE

Nu rămâne nici o îndoială că lipsa de calificare reprezintă o neîmplinire, și deci un potențial uman folosit incomplet. Dar un om care devine conștient că nu s-a realizat, fără voia lui se constituie ca un frustrat, ca un nedreptățit și el reacționează. Cum? Majoritatea însemnată a muncitorilor necalificați prezintă o mare instabilitate față de locul de muncă. Proporția fluctuațiilor atinge uneori cifre record: pentru un singur loc de muncă, zece ocupanți temporari. La Galați, pentru un efectiv scriptic de 9 000 muncitori au fost aduși prin Oficiile recrutării forței de muncă, peste 46.000 muncitori necalificați.

Fluctuația de pe un șantier pe altul, dintr-un oraș în altul a acestor oameni constituie un factor de stagnare în procesul moral și social ca să nu mai vorbim de marile cheltuieli inutile cauzate de recrutarea, transportul, întreținerea lor etc.

Acești oameni nu pot fi prinși — în general — în nici o formă de educație a adulților socotind că lipsa unei stabilități relative, a unui cămin, îi sustrage de la acțiuni minime de educație prin mijloace de masă media. În felul acesta ei rămân într-o stare de neparticipare la complexitatea vieții contemporane, reprezentând o categorie de dezorientați culturali, cu serioase manifestări retrograde.

Una dintre acestea este altitudinea

dinea, gîndirea în problemele muncii, ale valorii și importanței ei sociale. Sînt cunoscute lipsurile unora de la muncă și mai ales calitatea inferioară a lucrului executat. În fine, marea instabilitate se repercutează și în ceea ce privește închegarea familiei. Nu este întâmplător ca aproape 38 la sută dintre acești tineri divorțează înainte de a fi împlinit 3-4 ani de căsnicie. Firește din acest fapt rezultă o mutilare a altor destine: copii rămași fără familie, abandonati la bunici sau pur și simplu repudiați.

Dar nu este mai puțin adevărat că uneori conducerile șantierei, ale uzinelor nu asigură condiții materiale și culturale care să aibă darul de a stabiliza necalificații.

Calificarea este o problemă a prezentului dar și a viitorului. Ea este zădărnica de mine a industriei noastre. A nu prevedea cu răspundere științific necesitățile înseamnă într-un anumit sens a ne „planifica” deficiențele școlare.

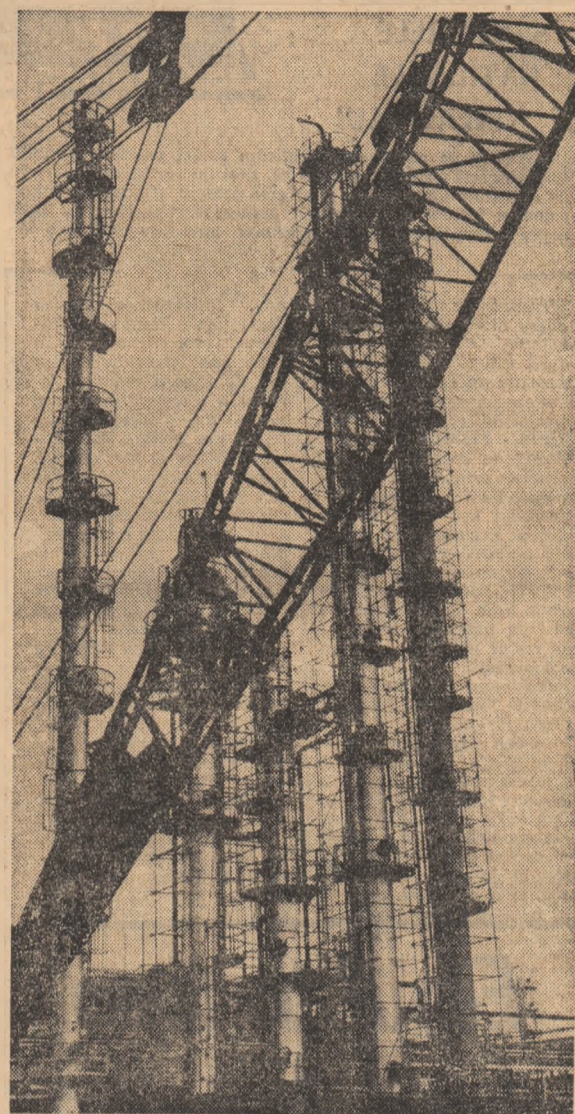
Corolarea planului de pregătire profesională cu nevoile de cadre ale economiei, cu structura de calificare a forței de muncă solicitate de economie, pe ansamblu, în profil teritorial și pe ramuri de producție reclamă o considerare atentă.

Extinderea învățămîntului de 10 ani, creșterea numărului de absolvenți ai liceelor teoretice vor spori numărul de tineri cu o pregătire teoretică bună. Studierea și chiar luarea unor măsuri pentru calificarea lor în meserii complexe, prin cursuri de un an, doi, organizate de centrale industriale sau marile uzine.

Actualul sistem de calificare la locul de muncă se cere îmbunătățit. Să fie admisi și tineri înainte de satisfacerea stagiului militar.

În această direcție Centrul de cercetare a problemelor tineretului poate aduce o contribuție substanțială prin cercetarea pe bază de studii, anchete sau analize a aspectelor psihologice, sociologice, determinând în rezolvarea acestei probleme este fundamentarea științifică a metodelor de folosire și a căilor de urmat astăzi.

VIORICA DIACONESCU

Noile efigii ale Piteștiului

Subredacțiile noastre județene transmit:

„CAROM” pe meridianele lumii

Chimistii din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej au sărbătorit 5 ani de la elaborarea primei saje de „CAROM”. În acești ani cauciucul românesc a luat drumul zecilor de beneficiari din țară și de peste hotare. Specialiștii combinatului s-au preocupat continuu de îmbunătățirea tehnologiei de fabricație. În acest an, în timpul cîinului s-a realizat întreaga producție de cauciuc a anului 1964.

În cele opt luni de activitate din acest an la Combinatul de cauciuc sintetic s-au realizat peste prevederile planului peste 300 de tone polistiren, cantitate din care se pot fabrica peste 40 000 carcace de difuzoare și aparate de radio, 20 000 carcace de televizor, 10 000 carcace și piese pentru frigider, „Fram” și alte cantități de obiecte tehnice și de uz casnic.

CONSTANTIN BUTE

Destinatar: Fabrica de zahăr Buzău

În cooperativele agricole de producție din județul Buzău a început recoltarea sfeccii de zahăr. Pînă acum a fost recoltată producția de pe suprafața de 9 000 ha. Primele cantități de materie primă au sosit la Fabrica de zahăr din orașul Buzău.

ALEX. DEȘLIU

Inovație valoroasă

Pînă la materializare, propunerea grupului condus de inginerul Dumitru Lambrache a necesitat numeroase calcule și soluții. Zilele trecute cabinetul tehnic al Uzinei de utilaj petrolier din Tirgoviste a aprobat inovația. Este vorba de confecționarea unei mașini agregat cu 4 posturi de lucru pentru danturarea coroanelor principale de la autotomacarea de 5 tone.

MISU AVANU

ASCULTÎND CHIUITUL STRUGURILOR

Stam descumpănit lîngă un pîlmar de șopron ce adăpostea zacătorile privind rîndurile drepte de butuci care le gheicam pierzîndu-se undeva dincolo de pieptul dealului.

Plăcusem cu intenția să intru în cie, să rămîn măcar o zi întru culegători. La București, era soare dar podgoriile de la Ștefănești, Topoloveni, de la Valca Mare le-am găsit rebegite sub o burniță rece, ca de toamnă.

Nu prea sînt semne să stea, și omul de lîngă mine cu foaia strîlucind sub boabele de ploaie și aduse dinspre ceață înainte, peste o puciuță de pîr bine încărunchiță, o pălărie din borurile căreia porni un șopot de apă.

An iute, tăică. Toate le-a făcut grăbit. Poana s-a copt mai devreme, dar iată că și ploile de toamnă n-au întârziat.

Și-am mai stat așa o vreme tăcuți. Apoi tot el.

Dacă nu se poate astfel, o să depeni ghemul invers și cititorii tu te-ai pricepe. Hai că te-oi duce într-o vie unde nu plouă.

Astea au fost toate vorbele și am coborît în crâmă. Dar cînd într-un colț, la lumina unei lumînări, mi-a întins un pahar de cin mi-a spus:

Pe mine Ghiță mă cheamă. În flacăra luminării ape rugîniți cu unduire de undelelelme jucău în masa compactă a vinului.

L-am pricit pe pînă. Și-a înclinat capul pe spate și-a lăsat picăturile de vin să-i alunece, una cite una. Apoi, făcînd o pauză, cu priciri întoarse într-o parte, unde eu nu vedeam nimic, a pomenit sec din limbă și cu buza de țigă ieșită înainte și-a trimis cerul din gură în nările dilatate. L-am urmat exemplul. Dacă n-aș fi știut că sînt în crâmă, puteam să jur că mi-a aflu într-o grădina cu flori sau pe o câmpie cu fin. Aerul umed al cramei s-a dat parca departe, depărtîndu-se, iar hruba a fost trîndăvită de parfumul a mii și mii de flori. Pătrunzîndu-mă, parfumul vinului îmi deschidea în fața ochilor minții un album de amintiri.

Îl vedeam pe bătrînul Nicolae din Cotnari, cu casa lîngă erama zidită încă de marale Ștefan, o viață întreagă pînăcîr al unei foști prietene, spovedindu-se pe patul morții unor mai tineri consăteni, dîndu-le spre păstrare tainele lui, ascunse pînă atunci, de preparare a vinului. Iată-o și pe doamna din Pancu, în vîrstă în vîd la Susița, care

se jură că în toți cei optsprezece ani ai săi nu a pus strop de apă pe limbă.

Mult, bun și felurite ciniri rodește pămîntul românesc! Ocidu viorba în Triste de cinul tăiat cu cîuțit. Eu gîndesc că nu din cauza gerului, ci a cîrșiei. Pentru că „cinul roșu” — gîsistem scris într-o carte apărută pe la 1878 — se exporta în destul de mare cantitate din Dobrogea. În fiecare an veneau neguțarii pentru cinuri și se trimitea cinci-șase mii căruțe cu butoaie de vin, care costau pe loc cincizeci de parale quintulul (225 ocale).

Si m-am gîndit atunci, cînd cinu-mi răcorea și parfuma răsuflarea, că i le-a dat omul. Struguri au adunat parfumul dealurilor noastre, al fetelor, au supt împreună cu țaria soarelui, singele bunilor și străbunilor noștri care au căzut apărînd glia românească, sudoarea voinicilor de aici din Ștefănești, de la mine din Dobrogea, de aiurea, care au făcut din coastele ripose podgorii renumite.

Am ridicat din nou paharul. Pînăcîr m-a încălțat cu o privire blîndă și mi-a spus în șoaptă:

— Auzi cum chiuită strugurii? Da, auzem. Auzem chiuitul nunților pornite toamna, după ules și al cimetruilor ce le urmează în vară.

Și totuși pînăcîr nu avea dreptate în toate. Ploaia a stat încă înainte de prînz. Nu era ploaie de toamnă. Și-am fost în cie, la Leordeni, Topoloveni, Văleni, Călinești, la Cluceasa, în cooperativele agricole de cîrînd podgoriene din zona Costeștiului. Am văzut culegătorii opintîndu-se cu coșurile grele cu Fetească, Riesling, Pinogri și Cabernet. Le-am ascultat preocupările.

La fermele I.A.S.-ului Leordeni producția se arată a fi în jur de 7 000 kg la hectar. Cooperativele agricole din Buzăuși, Izvorul, Mozăceni Vale, Strîmbeni, Colțul și altele cor preda cite două-cinci vagoane în plus față de contract.

Strugurii — mi s-a spus — s-au copt mai devreme decît în alți ani. Acumuloarea de zahăr este satisfăcătoare. Rieslingul are 160 de grame zahăr, iar celelalte peste 200 de grame. Ar fi fost bine să mi întârziem culeșul, dar ploile au adus pericolul mucegașului.

Vremea culesului i-a găsit dina pregătiri pe podgorienii argeșeni. La Ștefănești, un combinat de vinificare, cu o capacitate de

800 vagoane, al stațiunii experimentale, intră parțial în fabricație. Pentru cele 627 vagoane de struguri, pe care Vinacolul îi preia de la cooperativele agricole, s-au pregătit cinci centre de vinificare. La Costești două uriașe prese tescușesc pe zi cinci vagoane și în același ritm se creează și în cele două centre de la Topoloveni, la Budești și Cluceasa.

Zăua de începutul lui septembrie e totuși mai scurtă. Am plecat fără să fi putut trece nici pe la Curtea de Argeș, Domnești, Săpata, și nici pe la Vedeș, Sămăra, Cîmpulung sau Mihăilești unde cazanele (nu mă pot împăca cu termenul „linie de fabricație”) transformă zilnic 15-16 vagoane de prune în cele 120 de milioane de grade — cit se vor produce anul acesta aici — în vestita juică de Pitești.

ION ȘERBU

Valorificarea MASEI LEMNOASE

(Urmare din pag. I) rînd, forului tutelar — Ministerul Economiei Forestiere.

Sortarea judicioasă a lemnelor în vederea unei prelucrări corespunzătoare reprezintă de asemenea, o cale eficientă pentru valorificarea suferitoare a acestor materii perieroa.

Procentul lemnelui de foc (42,3 la sută, în 1965), deși mai mic decît cel mediu european (54,1 la sută), ceea ce indică un rezultat pozitiv în acest domeniu, este încă ridicat față de caracteristicile tehnologice ale lemnelui din pădurile noastre iar valoric, dacă pe un metru cub de lemn de foc se obțin 110 lei, pe un metru cub de lemn transformat în plăci — ca 600 lei, pentru aceeași cantitate de lemn transformată în mobilă se obțin între 4 000 și 6 000 lei.

Mai grav este faptul că se depreciază și se declanșează adevărat, sporadic și în proporții mai mici decît în trecut — unele produse fasonate

La Fabrica de ciment și var de sub Dealul Melcilor din Brașov denumită „Temelia”, fiecarele cuptoarelor ar fără întrecere de 77 de ani, ca în templele sacre, ca în oțelurile Hunedoarei. Cu cît înaintează în timp cu atît fabrica reîntinereste. De la naționalizare prin investițiile statului socialist, capacitatea ei s-a dublat. Cimentul furnizat șantiierelor țării în ultimii 20 de ani este suficient pentru turnarea fundațiilor la blocuri care să însumeze nu mai puțin de 600 000 de apartamente.

„Toate orașele țării au la temelie la cimentul fabricat de noi”, spune un inimos și entuziast muncitor de la captorul nr. 1. Si nu exagera pentru că de 77 de ani, ca o inimă uriașă, fabrica pompează, spre temelii țării, acest material la fel de necesar economiei ca și gazele pentru organism.

În aceste zile, celei mai mari cantități din producție îi se dă o destinație nouă — istorică am putea spune — după expresia tîmărului inginer proiectant Flaviu Pop: Portile de Fier. Acolo, în îngemănare cu fier-betonul de la Hunedoara, cimentul de la Brașov va înălța pleptul invulnerabil al barajului care va ține în bratele sale apele veacurilor viitoare.

„Sîntem printre puținele fabrici din țară care produc

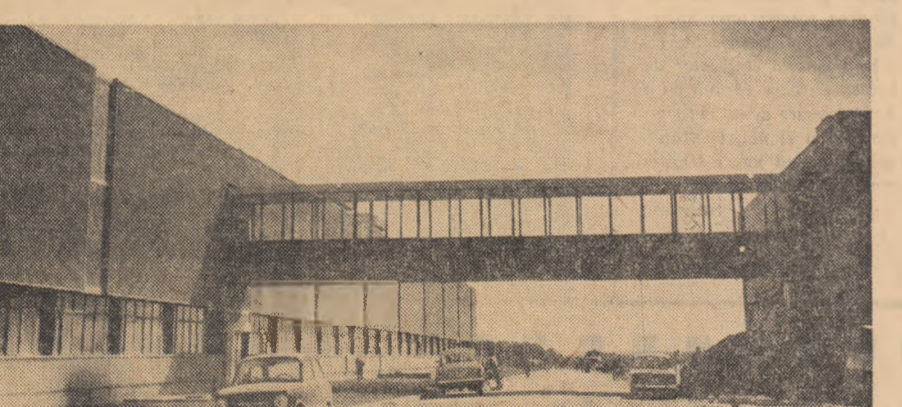
Un „avanpost” al marilor șantiere

ciment pentru baraje, spunea inginerul Gheorghe Sonu, șeful producției. Am trimis și la Bicz, și la Argeș, și la Sadu și pretulindem”. Toate riurile țării se vor lăbi, așadar, în jerbe de lumină, de baraje înălțate în cimentul de la Brașov. La Vadul Oii însă, cimentul de aici se va arca peste apele Dunării, iar la Constanța pătrunde odată cu digurile portului în apele mării. Fiecare muncitor tînar sau mai vîrstnic semnează cu îndreptățită mîndrie „bulletinele” de expeditie spre această destinație al produsului muncii lor.

În această mîndrie se regăsesc entuziasmul și conștiințiozitatea, priceperea și surplusul de eforturi fizice și intelectuale al colectivului fabricii, al echipelor frunțate conduse de Vasile Dascălu și Nagy Martin de la mori brute, de Moldovan Aurel și Kayesa Marin de la culeșoara de Grosu Dăcu și Moldovan Alexandru de la mori-ciment, ale lui Iosif Hedrich electrician și alte citiva sute de frunțași și identități în muncă. Deosebit de ferite au fost zilele premergătoare aniversării eliberării patriei și la fel de

pline de succese, zilele de sărbătoare și cele care au urmat, deoarece aici, așa cum spuneam la început, focurile nu se sting, activitatea nu contenește. După 8 luni de activitate bilanțul întrecerii indică 1 200 tone de ciment și 265 tone de var produse peste plan din care 200 tone ciment și 130 tone var realizate în afara prevederilor în ultima decadă a lunii august. „A fost o decadă de muncă însuflețită de zi și noapte, spune lăcătușul Beke Bela, a cărei semnificație este adeziunea colectivului nostru în politica partidului comunist, la poziția sa față de ultimele evenimente internaționale, un răspuns, în același timp, la felicitările adresate nouă, tuturor locuitorilor orașului de către tovarășul Nicolae Ceaușescu cu ocazia vizitei sale recente la Brașov”. Ceea ce trebuie adăugat la cuvintele muncitorului Beke Bela este faptul că ritmul atins în ultimele zile ale lunii august se menține înalt în continuare, la toate cuptoarele, la toate agregatele fabricii sub tradiționala și mereu reînnoita deviză: șantiierelor țării ciment mai mult, de calitate mai bună.

ROMULUS LAL

De aici, din vasta hală ridicată pe dealul Colibașilor au pornit pe șoselele patriei primele autoturisme românești

Foto: O. PLECAN

EVOCARI ALE FOȘTILOR BRIGADIERI DE PE ȘANTIERELE NAȚIONALE ALE TINERETULUI

ZILE SINOPTICE pe șantiere

Amintirile pe care le publicăm astăzi poartă veșmintul unei tinereți perpetue, pentru că, deși au trecut de atunci 20 de ani, tradiționalul „hei-rup” este prezent și acum în inima primilor brigadieri ai muncii patriotice. Cei care au trăit așa vea întâmplările relatate apeloasă, povestindu-le, la o se-

lecție pe care nu memoria le-o împune printr-o eclipsă oarecare, ci convingerea că înfățișarea completă a faptelor atât de vii ar trece dincolo de marginea articolului, către vecinătatea masivă a romanului de actualitate.

Dansuri populare dobrogene în interpretarea ansamblului de copii și pionieri din Constanța

Trenul de persoane Sighetu Marmășiei — Cluj înghite kilometri unul după altul. Călea ferată străbate un decor de o frumusețe impresionantă. Bociocul Mare, Lunca la Tisa, Bistra, Petrova, Leordina, Vișeu de Jos. Copiii mei privesc prin geam. Mă apropiu de ei. Intotdeauna procedez așa când călătoresc pe această linie. Pe linia Salva-Vișeu. Aici, acum 20 de ani, mi s-a încredințat voluntari au muncit la linia ferată care avea să lege Sighetu Maramureș de restul țării. Printre ei mă numărăm și eu.

Mă cuprind amintirile. Cum a fost? Parcă ieri aveam 18 ani. „Oana Șuguta, 1948, luna aprilie. Utemiști din o adunare generală. Eram în sala vreo 60 de tineri. Ni s-a comunicat că partidul și organizația noastră de tineret ne cheamă să participăm la refacerea țării, la

noii, întâmplările acelea dramatice. Plouase neîntrerupt vreo trei zile la rând. Din cauza apei, mai sus de tabăra noastră, terenul a alunecat peste depozitul de astralită. Fiecare minut era scump. Dacă explozibilul ar fi fost distrus, planul sectorului IV se ducea de răpă. Dar cine are curajul să intre în depozit, să-și pună viața în pericol? Stăteam și ne uitam cu groază cum depozitul trozează din toate încheieturile, cedând puțin câte puțin greutatea terenului alunecat. Și atunci un tânăr de 18 ani cu numele Tanner Carol s-a desprins din rândurile noastre și a fugit spre depozit. Exemplul lui a mai fost urmat de încă doi brigadieri (din păcate le-am uitat numele). Înfruntând primejdia, încă ploaia n-o mai băga nimeni în seamă, cei trei voluntari au reușit, în urma unor curajoase eforturi, să salveze întreaga cantitate de explo-

Locomotiva electrică găsește avântându-se în tunelul Predealului. Luminile din vagoane se aprind. Stan la fereastră și privește în gol. Sar peste timp; au trecut 20 de ani și n-am uitat nimic. Un tânăr cu ochi strălucitori îmbrăcat într-o salopetă albăstrăie vorbea de la tribună. Sala era arhiplină. Eram electrizat. Muncitori, țărani, elevi, adunați laolaltă de chemarea organizației județene a U.T.M. Sibiu, ascultau frazele scurte, simple, fără zorzoane. Cel de la tribună se întorsese de 2 zile de la „Bumbestii-Livezeni”. Venea „de acolo”, vorbea „de acolo”, depăna legenda montană care se scria atunci din Muntii Garului până la Petroșeni.

N-am uitat nimic; nici euvintele, nici figurile celor din jurul meu, nici lozincile scandate spontan. Peste trei zile prima brigadă de muncă voluntară a elevilor din Sibiu era formată. Munceam pe șantierul de interes local deschis de Comitetul Județean U.T.M. și așteptam înfrigurați vacanța de vară ca să plecăm „acolo”.

„Predeal” despre care nu au zisem nimic. Știam doar că cele două tunele de pe linia București-Brașov trebuiau să fie marcate pe prima linie electrică de cale ferată a țării. Era un fel care avea să alunge nostalgia Livezenilor în câteva zile.

Am coborât din vagoane între muntii, întâmplându-se florile și uralele „Brigăzii I U.T.M. București”, prima societate de acțiune a anului '48. Săptămâni pe brațe în strigătul „de trei ori ca la brigadă” luserăm dimensiuni de uriași în stare să dărim muntii din jur. La mingul fulger organizat în clădirea noastră în sala de mese, cineva dintre cei vechi a strigat: „Pentru brigadierii cel noi”. Patru norme scoatem noi! Răspunsul nostru a venit prompt. Cineva s-a ridicat pe un scaun: „Foale verde de trifol”. Sapte norme scoatem noi! La rime eram meșteri, pentru că a doua zi, la sfârșitul primelor 8 ore de muncă ale brigăzii noastre, tabla de pontaj să indice abia, abia o normă.

LITERATURA ȘI DESTINELE UMANE

(Urmare din pag. 1)

Caragiale, mai neiertător în „O scrisoare pierdută” decât Goșol în „Revizorul”, spune cumplit: „Aici nu e nimic de salvat; cancer! Dar în „Năpasta” înfață ca pe o fantomă shakespeariană pe Ion, care întrebă cum e la ocnă, răspunde calm, ce rostul uman, de răsădit și osindoste: „Bogdaproste, bine”. În această replică tragică se ascunde mai mult omenie decât în sute de tomuri groase de morală.

În tinerete, al lui Frank Kafka este oclă „ca un cine” de cel dol călău cu cutitul, se luminează undeva în noapte o fereastră, poate de desădejde, poate de protest, în nici un caz nu de aprobare.

Nici literatura absurdului, a unui Beckett sau a unui Ionescu, încercând să blocheze cu zid de plumb orizontul omenesc, nu reușește decât să încredințeze mai mult omul de a-și despică prin întinerire o strună luminoasă către mine.

De ce ne-am mira atunci de scriitorii ca Gorki care, consistent în rolul uman, de răsădit și osindoste mai mult omul de a-și despică prin întinerire o strună luminoasă către mine.

În tinerete, pe peste tralzei de ani în urmă, am scris două articole, „Exigențele timpului” și „Timpul exigențelor”. As încina să cred că epocă noastră, așa cum se conturează în ultima decadă, i s-ar potrivit din punct de vedere literar, denumirea de „Timpul exigențelor”.

N-am impresia, însă, că totdeauna literatura, nici critica literară fac să vibreze exigențele majore ale epocii. Cine examinează tirajele și reținerile din acest punct de vedere pe de o parte, pe de altă parte tăcerea cu privire la o literatură — și mai bună și mai rea, ca în orice timp — scrisă în primul vreo 15 ani după eliberarea țării de sub jugul fascist are să fie surprins de lipsa de corelație pozitivă între exigențe și expresie sau intruchiparea lor literară. Să zicem că acea literatură, viclăță parțial de dogmatism, schematică din cauza schematismului idealurilor încă precar alimentate de fapte și adeseori mai mult deziderativă decât dramatică, dar nu lipsită de harnică, nici de haz, plăticește anumite sperțe pretențioase, resuscitate dintr-o lungă expectativă larvară. Dar roadele eliberării n-au de ce să nu-l facă și pe el sau chiar pe el să scrie. Acum nu mai e nevoie de îndemnul patetic sau de supralicitarea a ceea ce va fi. Ceea ce este, e rezultatul unor eforturi mai mult decât demne

de a fi lăudate, sub călăuzirea neobosită și chibzuită a unor conducători ideii revoluției socialiste și neobosit în munca lor asiduă de îndrumători. Ceea ce este nu se bănuiește doar, ca pe vremuri, sau se promite, nici nu se străduie abia, ci se vede din plin.

Destinele nu bat la ochi ca un baraj ori ca o uzină. Și am spus că mungă flehbnic a literaturii o constituie destinele umane. Iar omul de totdeauna nu există. Fiecare epocă își are pe Ulise, pe Faust, pe Julien Sorel și alții alții, ai săi. Modele în trecut n-au. Zadarne cuturăm fraci, mătăsuri și malacovuri, nu vor leși din ele decât molli și praș. Destinele contemporane sînt printre contemporani, de la cel care a căzut la Vrolen pentru libertatea Cehoslovaciei pînă la cel care lucrează pe Arges sau stau aplecați peste tratate de știință moderne ori cu

ochii ațintiți pe aparate în laboratoare. Și prin câte contradicții, prin câte neașteptate greutăți au de trecut aceștia, ca să facă un pas înainte! Sînt printre ei eroii la fel de valoroși și de interesați ca aceia pe care ni-l oferă Balzac, Ibsen, Brech, Musil, Robbe-Grillet, poate. Dar sînt alții și trebuie să se scrie despre ei alții, în primul rînd ca eforturile lor, vigurose ca eforturile lor, conturată și reliefată ca faptele lor, fără să li se treacă sub tăcere inoalielle, durerile, decepțiile, dar nici eciatantele sau reținutele bucurii.

Eu am încredere în generația tînă, aceasta de acum, înseamnă de informație, dormică să dea glas problemelor celor mai mari ale realității în literatura noastră nouă. Și tinerii sînt capabili s-o facă și-au dau nîmănu-vreun sfat. Dar gîndindu-mă la destinele umane din România efervescentei socialismului în construcție, destine frămîntate, patetice, dar obligate la pondere și conținut verificare a cunoștințelor în epoca vertiginosului progres al științei și tehnicii, le-as spune să copleșe fără rușine — cum spune Stendahl — realitatea. Fiecare, înșu, cu stiloul și cerneala sa, cu ochii pe ecranul propriului suflet, unde s-au gravat, după sensibilitatea peliclei Hecubă și după distanța și unghiul din care le-a privit, destinele umane.

Locuri de agrement neglijate

La Roșiori de Vede în actualul sezon estival s-au amenajat două locuri de agrement: hanul „Roșiori” și „Vadul pescarilor”. Situate într-un splendid decor natural aceste hanuri sînt din plin solicitate de roșiorieni. La hanul „Roșiori” cu o deservire și aprovizionare ireproșabilă, se mănîncă porumbel, puț, porcel de lapte preparați la cerere etc. Defecțiuni: transportul celor ce vor să-și petreacă timpul liber nu este asigurat de I.G.O. Roșiori, camerele de dormit și campingul nu pot fi folosite pentru că ora la care se sting felinarele la han nu trece niciodată de 23,00 (prețeaua electrică, aflîndu-se numai la 600 m).

Frata geamăn cu hanul „Roșiori” este „Vadul pescarilor”, dar nici acesta nu dispune de mijloace de transport. Numele hanului este simbolic pentru că peștele se găsește suficient... În lac, dar este comercializat de pescarii „amatori”. Referindu-ne la aceste două puncte de agrement, căutate de tot mai mulți localnici, observăm că între aștințele lor și preocuparea gospodărilor orașului pentru a le satisface există un raport invers proporțional. Oare nu se pot pune de acord cei doi termeni ai proporției? Ar fi un câștig reciproc.

ION IOSIF

Ecoul în timp al lui „hei-rup”

construirea căii ferate Salva-Vișeu. În adunare am hotărât să plecăm cu toții. Entuziasmul era de nedescris. Ne-am pregătit, așteptînd ziua plecării. Reacțiunea făcea propagandă că vom fi trimiși în Spania, Grecia, să luptăm. Unii au dat crezare zvonurilor. Majoritatea tineretului din comuna însă, vreo 30, n-au dat înapoi. La Sighet am format brigada I Maramureș. Peste 100 de tineri români, maghiari și ucrainieni am plecat spre șantier. Ne-a fost repartizat sectorul 4, între comuna Fîid și Romuți, alături de brigadierii din județele Bihor, Cluj, Tulcea.

Trenul serpuștea. Poduri, tunele, viaducte peste apele străvoșii ale rîului Sălașuța.

— Iată, acolo locurile unde se aflau barăciile noastre. Eram pe marginea rîului. Brigada aștepta. Frontul de lucru ce ne fusese repartizat se afla pe la mijlocul dealului. Cînd am primit dispoziția de începerea lucrului toți brigadierii, înarmați cu tirnăcoape și lopeți, am pornit ca la un atac. Eram emoționați dar încredători. Chiar din prima zi, brigada I Maramureș s-a situat în fruntea întrecerii. În trei luni de zile brigada noastră a câștigat de trei ori cea mai mare distincție „Drapelul de onoare al Șantierului Național Salva-Vișeu”. Toate zările scriau despre depășirea de norme ale brigadierilor Ioan Mergasay, Ioan Petruș, Alexandru Benedek, Filipovici Anton, Covacinschi Geza, Tuzser Alexandru, Iliețiu Victor și alții.

A, iată și locul acela... Da, aici era depozitul... Și retrăiesc într-o clipă, din

NICOLAE RACZ Sighetu Marmășiei

De trei ori ca la brigadă

Brigada era un fel de presecție; peste trei săptămîni urmau să fie ațeli cel mai bunul ca să plece la Lălnel, Plețele-Albe sau Livezeni.

Instructorul nostru era un „veteran” al șantierelor. Fusese la „Agnita-Botoșca” și la „Bumbestii-Livezeni”. Pentru noi avea ceva legendar. El priveam ca pe un lăptosor din brigăzile Internaționale din Spania, ca pe un maquisard, ca unul din gîzile patriotice insurrecționale.

După cursuri mincane pe fagă, încălțăm bocancii, îmi învețeam șterculele cu niște vechi moletiere ale tatii și plecam la sediu. Seara trîziu mă apucam de lecții. Mama nu pricepea nimic.

Am avut norocul să flu printre cei 107 ațeli să formezem Brigada. Am plecat într-o duminică secină. Orașul ne condusese la gară. Părinții, fetele, florile, și fanfara Il-ocului făcuseră în jurul nostru sărbătoarea care ne stergea umbra de mîlbior că nu plecam la „Bumbestii-Livezeni”. Eram trimși pe șantierul național „Tunele

Zilele următoare ne-am organizat și lozincă noastră a devenit faptă. Eram „oșca de mîndri”. Șantierul prindea viață, tumultuos. Sosiseră brigăzi noi de la Cluj și București. În timpul liber organizaserăm o echipă artistică. Dădeam spectacole la Predeal, Sinala, Buzeni, Asuga. Aveam succes. Scoțeam un zîr. Nu construim numai tunelul, ne construim și pe noi. Anii au trecut. Sînt 20 de-ataci și n-am uitat nimic. Îlesim la lumină ca să înțeleg în scurt timp în tunelul cel mic. Altă dată, cînd treceam pe aici, explicam cînd în jurul meu — tunelul cel mare are 80 de inele, am lucrat aici în '48. Acum tac. Sînt 20 de ani de-atunci, n-am uitat nimic și mai ales nu v-am uitat. Vă mulțumesc. Dacă aș fi singur pe câmp ar striga pentru voi. „De trei ori ca la brigadă”, dar e lume. Mă învețesesc cu amintiri.

ION BESOIU

Băile Felix

(Urmare din pag. 1)

Brăila. Rebutul însemna aruncarea unei cantități de oțel în care se înmagazinase deja o însemnată cantitate de muncă omenescă. Am urmărit la oțelărie peste 100 de șarje, de la elaborarea la lamizare, apoi prelucrarea, am observat toți factorii tehnologici și i-am corelat cu procentul de rebut, apoi am făcut un proces tehnologic îmbunătățit, reușind să obținem oțel de oțel care a rebutului de 7-8 ori mai mic, aducînd totodată C.S. Huneadoara economii de milioane. Ne-am bucurat cînd am aflat că de invenția noastră s-au interesat specialiștii străini”. Își amintește ing. Dobrescu.

Lucrările, evident, că nu se pot opri o dată cu prima reușită. Fiecare dintre acești tineri are planuri și proiecte precise pentru viitorul apropiat. Principala lor preocupare este ridicarea calificării, pentru a învinge pericolul plafonării și al inerției. Dorința omului de a se perfecționa, de a lucra cu aparate și metode noi trebuie să devină schimbările din dotarea locului de muncă. De aceea, toți studien-

Maturitatea entuziasmului

ză în timpul liber reviste și lucrări de specialitate românești și străine. Ing. Albăstruși și-a trecut cu nota 9 primul examen de doctorat, inginerii Dobrescu și Stoicovici. Așa e — completează ing. Vlădescu va urma din toamnă cursurile facultății de fizică, iar ceilalți se pregătesc pentru doctorat. Nimeni nu e mulțumit de ceea ce cunoaște în prezent, dorind să învețe mai departe pentru a putea da toată măsura capacității lor.

Tinerii cercetători de la I.C.E.M. știu în ce constă responsabilitatea lor socială în condițiile dezvoltării intense a economiei naționale, cînd se urmărește organizarea științifică a producției și a cercetării, eficacitatea maximă dată de cheluiile minime. „Omul trebuie să aibă conștiința deplină a datoriei sale față de societate și să-i educe pe cei din jurul său. Să nu aștepte scurgerea celor 8 ore

Maturitatea entuziasmului

printre oameni. Fiecare tînăr are datoria de a avea o comportare corectă, de a învingea de la cea cu practică îndelungată în producție și cercetare, de a citi mereu pentru a fi la curent cu ultimele noutăți ale tehnicii, ale literaturii și artei. Conducerea cu politică și profesională trebuie să fie un exemplu pentru cei din jurul său”. Acestea nu sînt vorbe goale, cuvinte frumoase fără acoperire. Au existat, vor mai exista, numeroase prilejuri în care tinerii și-au dovedit loialitatea față de propriile lor idei.

Entuziasmul e propriu generației noastre. „Dacă reușesc să fac un furnal în laborator, va fi ceea ce nămaipomenit. Vom putea face tot felul de experimente. Apoi mă gîndesc la un concosor pentru pregătirea probelor folosite la instalațiile de determinare a reductibilității aglomeratului și a reparabilității lui de înmuierare, îmi spune ing. Vlădescu. Colectivul format din inginerii me-

dorescu și-a realizat aici pentru a-i studia comportarea în diverse regimuri și cu diferite materiale. „Posibilități există aici și voi muncii pentru că acum o rîndul meu să restitui societății măcar o parte din ce mi s-a oferit pînă la terminarea facultății”. Șeful secției ceos-cărbune, ing. Ilie Barbu, un reputat specialist în aceste probleme, se mîndrește cu rezultatele obținute de tinerii lui colaboratori. „Revoluția tehnică și științifică, mersul ascendent al societății reclamă mereu cunoștințe noi. Cine rămîne pe loc, rușinește. Cel ce face așa o faptă ieri, rămîne în urmă. În activitatea de cercetare aceste deziderate sînt imperative categorice, necesități stringente. Savantul american W. I. Beveridge scrie în cartea sa „Arta cercetării științifice”: „În știința mintea cercetătorului matur poate construi altă cit în gîndurile fundațiile ridicate în tinerete. Acest lucru a fost clar înțelese de colaboratorii mei tineri, prezent în preocupările lor. Din 10 cercetători, 4 sînt înscrși la doctorat; publică 2-3 articole în medie pe an, realizează 1-2 invenții în medie

pe an. Am posibilitatea de a discuta cu ei în contradictoriu problemele cheie ale laboratorului nostru. Cei mai mari dusmani ai cercetării sînt rutina, repetarea mecanică, lenea intelectuală, oclerarii de cal și lipsa de receptivitate. Tinerii cercetători au înțeles rolul lor în institut, în societate și depun toate eforturile, și-au însușit epica cercetării științifice și sînt fermentul și motorul acestui fel de a privi problemele. Ceea ce lucrezi, ipotetice o verifici, trebuie să îți leperi pas cu pas, dar cînd faptele și datele arată o cale mai bună, trebuie să ai curajul să apuci pe noul drum”.

Aprecieri binemeritate de toți tinerii de la I.C.E.M., unde domnește o atmosferă entuziastă și o emulație deschisă, unde există un colectiv de muncă sudat, unde inventivitatea este încurajată și pusă imediat în practică. Responsabilitatea lor se verifică prin seriozitatea cu care și abordează sarcinile de producție, prin maturitatea cu care privesc acumularea de noi cunoștințe.

MIHAI STOIAN

de peste hotare

Conferința statelor neposesoare de arme nucleare

În cursul zilei de luni, grupul de lucru alcătuit din cinci state, printre care și România, și înfrânt de redactarea ordinii de zi a Conferinței statelor neposesoare de arme nucleare a dat forma definitivă agendei importantei reuniuni ce se desfășoară la Palatul Națiunilor din Geneva. În sedința plenară de marți, participanții la conferință au adoptat în unanimitate programul de lucru și ordinea de zi recomandată.

Ordinea de zi prevede ca puncte principale măsuri de natură să asigure securitatea statelor neposesoare de arme nucleare; crearea de zone denucleezate; prevenirea proliferării armelor nucleare; asigurarea înțelegerii rapide a cursei înarmărilor nucleare; și înfrântul dezarmării nucleare; programele de cooperare în domeniul utilizării pașnice a energiei nucleare. Conferința va aborda, de asemenea, problema garanțiilor împotriva deturării spre scopuri militare a materiilor fisionabile brute sau speciale destinate unor scopuri pașnice, problema garanțiilor împotriva spionajului industrial, precum și modalitatea prezentării către o organizație internațională a unor rapoarte periodice asupra naturii asistenței în domeniul tehnologiei nucleare, ca și asupra naturii și volumului materiilor fisionabile speciale furnizate statelor neposesoare de arme nucleare pentru utilizarea în scopuri pașnice. Încheierea unui tratat de interdicție completă a experiențelor nucleare și încetarea producției de materiale fisionabile în scopuri militare, ca și încetarea fabricării armelor nucleare, vor sta, de asemenea, în centrul preocupărilor conferinței. În ce privește folosirea pașnică a energiei nucleare, ordinea de zi prevede discutarea problemei accesului la echipamentele, materialele și informațiile științifice și tehnologice destinate utilizării pașnice a energiei nucleare, schimbului acestora între state neposesoare și cele posesoare de arme nucleare. Se ține seama în mod special de nevoile regiunilor în curs de dez-

voltare. Chestiunea exploziilor nucleare în scopuri pașnice va fi, de asemenea, abordată. În acest sens se subliniază necesitatea ca și țările ne-nucleeare să beneficieze de avantajele care vor rezulta din efectuarea acestor explozii. Conferința urmează să adopte un document final care să stabilească posibilitățile de traducere în practică a deciziilor luate de participanți.

Guvernatorul statului California a ordonat luni „stare de dezastru civil” în orașul studențesc din Berkeley, ca urmare a incidentelor din ultimele trei zile dintre poliție și studenți. În baza acestui ordin au fost interzise întrunirile, demonstrațiile și circulația pe străzi între orele 20 și 6 dimineața.

Incidentele au început sâmbătă dimineața, când poliția a intervenit pentru a împiedica o demonstrație studentescă organizată în semn de protest împotriva reprimării brutale a demonstrațiilor anti-războinice de la Chicago cu prilejul convenției Partidului Democrat de săptămâna trecută. Cei aproximativ 3.000 de studenți, care participau la demonstrația din Piața Universității din Berkeley au răspuns aruncând cu pietre în polițiști. Douăzeci și unu de studenți au fost arestați în cursul demonstrației. Poliția a intervenit din nou duminică seara pentru a împiedica o altă demonstrație a studenților de la Universitatea Berkeley, o perindă altă 15 arestări.

Importantele forțe de poliție au fost dislocate în orașul studențesc din Berkeley pentru a preveni noi demonstrații și a aduce la îndeplinire măsurile luate de autorități.

În drum spre Phenian Delegația guvernamentală română a sosit la Moscova

MOSCOVA 3. — Corespondentul Agerpres, N. Cristoloveanu, transmite: Delegația guvernamentală română condusă de Emil Drăgănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, a sosit la 3 septembrie la Moscova, în drum spre Phenian, unde va participa la festivitățile prilejuate de cea de-a 20-a aniversare a proclamării R.P.D. Coreene.

La aeroportul Șeretievo de-

legația a fost întâmpinată de V.A. Kirilin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., L. F. Hiciov, locuitor al ministrului Afacerilor Externe, S. T. Astavin director în M.A.E.

Au fost prezenți Teodor Marinescu, ambasadorul României la Moscova și membri ai ambasadei române. A fost, de asemenea, de față ambasadorul R.P.D. Coreene în Uniunea Sovietică.

În preajma reinnoirii Senatului francez

Pregătirea reinnoirii unei părți a Senatului francez la 22 septembrie a determinat o reluare a discuțiilor în presa franceză privitoare la ansamblul sistemului administrativ. Desemnarea a 103 senatori din totalul de 283 va avea loc, potrivit procedurii în vigoare, printr-un vot indirect: duminică, consilierii municipali din 9.000 de comune au desemnat „mari electori”, iar în localitățile mari, consilierii municipali devin autonomi „mari electori”. În orice caz este desemnat cite un reprezentant pentru fiecare mie de locuitori. La Paris vor fi aleși prin sistemul proporțional 12 senatori.

Aceste alegeri, impuse de rotația normală a mandatelor în Senat, ridică problema dacă noii senatori vor funcționa alături de colegii lor numai o singură sesiune, deoarece în presa franceză s-a arătat mai mult decât probabil că reforma Senatului va intra în vigoare în primăvara anului 1969. Ziarn „Le Figaro” apreciază că transformarea Senatului într-o cameră economică și socială cu drept de vot consultativ face parte dintr-un ansamblu mai vast, deoarece urmează să fie practicate modificări întregii structură administrative franceză, comunele, regiunile și reprezentarea lor pe plan național.

Dificultățile ivite de o acțiune de asemenea amploare sînt de ordin constituțional, cit și al practicii curente. Potrivit normelor în vigoare, orice lege trebuie să treacă prin cele două camere ale parlamentului — Adunarea Națională și Senatul — iar schimbarea rolului Senatului ar însemna renunțarea la sistemul parlamentar bicameral. Observatorii apreciază că organizarea normală a alegerilor de la 22 septembrie înseamnă că guvernul nu inten-

ționează să tulbure discutarea la apropiata sesiune parlamentară a legii învățămîntului, a bugetului pe 1969 și a altor proiecte pe care le consideră importante.

pe scurt

CORNELIU MĂNESCU, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, președintele celei de-a 22-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., a sosit la Londra, venind de la New York, în drum spre țară.

PREȘEDINTELE Republicii Cipru, arhiepiscopul Makarios, a avut marți la Atena o întrevedere cu premierul grec, Papadopolos. Din sursă oficială nu a fost furnizată nici o informație precisă cu privire la subiectele abordate, dar se crede că ele au

inclus diferitele aspecte ale problemei cipriote și contactele greco-turce. Unii observatori nu exclud posibilitatea ca președintele cipriot să-și fi asumat un rol de mediator între regele Constantin, cu care s-a sfîrșit zilele trecute la Roma, și guvernul de la Atena.

Convorbirile de la Atena ale arhiepiscopului Makarios se încheie miercuri. S-a precizat că el va face o declarație preselor înainte de a pleca spre Nikosia.

PENTRU a contribui la accelerarea dezvoltării economiei na-

Crocodilul pieton

O scenă neobișnuită s-a petrecut recent pe străzile celui mai mare oraș din lume, capitala japoneză Tokio: în aplauzele unei asistențe alcătuite în majoritate din școlari, cițiva polițiști s-au transformat, crînd-nevrînd, în veritabili vinători.

Copiii tocmai pleaseră de la școală, cînd au zărit în colțul unei străzi... un crocodil. Primul polițist chemat în grabă la fața locului a încercat să-l apuce capul cu o frînghie. Deși mai molatic decât frații săi de pe malurile Nilului, crocodilul a refuzat totuși să-și lase capul prins în acele lasou improvizat, ferindu-se, plictit și, dar și înfîrtat. A fost nevoie de întăriri serioase, astfel că primul polițist și-a chemat colegii într-ajutor. În cele din urmă, polițiștii s-au doborât o fi la înălțime. După aproape o oră de trudă, crocodilul zăcea în fața lor imobilizat de frînghie.

Cu această înaltă, problema n-a fost considerată rezolvată. Poliția trebuie să-l caute acum pe fericitul posesor al animalului, pentru a-l-i înmîna viu și nevătămat... dar legat.

„Lumina” lui Smith

versilare doar 38 de africani au urmat în ultimul deceniu școlii superioare.

Acum, la Salisbury, s-a aplicat o „reformă” care copiază, de fapt, rîndurile rașișilor sud-africani, faimosul sistem „învățămînt bantou”. Bineînțeles, vechile bariere rămîn în vigoare. Pentru instruirea africanilor nu se alocă nici un ban mai mult și nu se construiesc vreo școală nouă. Au apărut însă noi piedici. Accesul africanilor la școlile elementare și secundare pentru albi e total interzis. Programele școlii pentru copiii negri, pînă acum identice cu cele ale școlilor similare pentru albi, sînt radical transformate astfel încît să acorde africanilor doar un minimum de instrucțiune. Im-

părțirea în școli rurale și urbane e atît de categorică încît cel care a urmat o școală rurală n-are voie niciodată să lucreze sau să locuiască în oraș. Școlile de la oraș sînt și ele segregate. Între acest sistem e orientat spre întărirea barierei lingvistice; școlarii sînt divizați în grupe și fiecare învață numai limba tribului său.

„Mulți diplomați din Salisbury — remarcă într-o corespondență NKUE ZÜRCHER ZEITUNG — sînt șocați de absurditatea noii legislații școlare. Este ca și cum ai vrea să întorci înapoi cu secole, în obscuritate, o populație de milioane.”

În termeni diplomatici, măsurile lui Smith pot fi categorisite absurde. În termeni obișnuiți am spune că avem de-a face cu un plan revoltător care țîntese în mod deliberat să împiedice sute de mii de copii sud-rhodesieni de a-și însuși instrucțiunea unui om al secolului nostru.

Inscripția de pe frontispiciul clădirii parlamentului de la Salisbury ar trebui modificată. Ea ar putea suna, de pildă „Trăiască obscuritatea! Trăiască analfabetismul!”. Mai puțin laconic, dar perfect corespunzător politicii lui Ian Smith.

Conflictul nigeriano-biafrez

În legătură cu situația militară din Nigeria, unde după cum se știe trupele federale au lansat în ultima săptămînă o ofensivă generală în speranța de a cuceri ultimele trei orașe care au mai rămas în mina biafrezilor, nu au parvenit prea multe informații. O singură știre transmisă de agenția Reuter, care citează un purtător de cuvînt al armatei federale nigeriene, arată că în prezent se duc lupte violente pe străzile orașului Aba. Întrucît nu există și alte surse care să ateste autenticitatea acestei informații, nu se poate ști cu precizie dacă într-adevăr trupele federale au pătruns în oraș.

Indiferent de situația de pe frontul provinciei orientale nigeriene, care s-a restrîns tot mai mult o dată cu ofensiva trupelor federale, rămîne un fapt incontestabil că situația milioanele de refugiați care fug din calea urgiei războiului este dramatică.

Modestele ajutoare pe care

Crucea Roșie Internațională urma să le transporte pentru ajutorarea refugiaților nu au putut ajunge la destinație, deoarece autoritățile militare federale au anunțat luni că vor doborî orice avion care va zbura spre puținele aerodromuri care au mai rămas sub controlul biafrez. Cu toate acestea, sfîdînd avertismentul, un avion de tip „DC-6B” a decolat din Insula Fernando Po și a aterizat în bune condiții pe un aerodrom construit în nordul teritoriului controlat de trupele biafrez. Această pistă de aterizare este practicabilă deși a fost bombardată în repetate rînduri de avioanele nigeriene în timp ce se desfășurau lucrările de construcție.

În legătură cu declarația guvernului federal nigerian, purtătorul de cuvînt al Comitetului Internațional de Cruce Roșie (C.I.C.R.) a arătat că această organizație nu a fost sesizată oficial de guvernul federal nigerian și înțelege să continue programul său de acțiune pentru ajutorarea populației biafrez. Comisarul general al C.I.C.R. pentru Africa occidentală, August Lindt, se află în prezent la Fernando Po, imputernicit să ducă tratative cu privire la ajutorarea victimelor conflictului nigeriano-biafrez.

Primul ministru al Suediei, Tage Erlander, a adresat marți o telegramă generalului Gown, șeful guvernului nigerian, cerîndu-i ca autoritățile federale din Lagos să se abțină de la orice măsură menită să împiedice trecerea liberă a ajutorului în alimente și medicamente oferit de Crucea Roșie internațională, populației biafrez. „Asemenea măsuri au indignat opinia publică din Suedia ca și din alte țări”, se spune în telegramă, referitor la blocarea ajutorului Crucii Roșii către populația biafrez.

Agenția France Presse informează că telegrama similară a fost adresată șefului statului nigerian și de guvernul Danemarcei și Norvegiei.

Sesiunea Consiliului Executiv al U.N.E.S.C.O.

La Siena, în sala „del Mappamondo” din anticul palat Salimbeni, s-a întrunit în cea de-a 79-a sesiune a sa Consiliul Executiv al Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură — UNESCO. La sesiune participă delegații din 30 de țări. Din Republica Socialistă România ia parte acad. prof. Andrei Ojetea. Consiliul a analizat problema complexă a salvării Veneției, a lagunei sale, de pericolul distrugerii, accentuat, continuu de urmările inundațiilor care încă nu pot fi stăvilit, și problema punerii la adăpost de orice risc și a reorganizării inestimabilului patrimoniu cultural al Florenței. Cele două orașe italiene, a căror faimă este cunoscută de secole în lumea întreagă, au devenit obiectul atenției oamenilor de cultură, a custozilor comorilor de artă italiene și de peste hotare, mai ales în urma inundațiilor care, nu de mult, au expus pericolul real al distrugerii opere arhitectonice, sculpturi și picturi de neprețuit.

Consiliul Executiv al UNESCO a adoptat în unanimitate o rezoluție în legătură cu problemele discutate, inclusiv principiile colaborării în acest domeniu între UNESCO și guvernul italian. Consiliul a hotărît, de asemenea, să recomande celei de-a XV-a Conferințe generale a UNESCO — prevăzută a avea loc la Paris în octombrie viitor — alegerea ca director general al UNESCO a lui René Maheu (Franța).

Lucrările de la Siena ale Consiliului Executiv al UNESCO, care au cuprins și discutarea raportului Comitetului special al O.N.U. asupra discriminării în domeniul învățămîntului, vor fi continuate în zilele următoare la Paris, urmînd a se încheia la 13 septembrie.

Situația din Congo (B)

Într-un comunicat transmis marți după-amiază de postul de radio „Vocea revoluției congoleze” se arată că situația din Congo (Brazzaville) a revenit la normal, fără a se preciza însă dacă starea de așediu decretată la 30 august a fost abrogată. După cum se știe, această măsură a fost adoptată în urma unor lupte violente care au avut loc în apropierea capitalei între detașamente ale armatei naționale și un grup de tineri refugiați în așa-numita „tabără meteorologică”.

Postul de radio citat arată, de asemenea, că la Brazzaville au fost rechemați din străinătate toți ambasadorii Congoului pentru a avea consultări cu membrii Consiliului național al revoluției, organism condus de căpitanul Marien Nguoubi.

În ceea ce privește pe președintele țării, Massamba Debat, acesta, după cum relatează agențiile de presă se află la palatul prezidențial, fiind astfel dezmințite zvonurile difuzate în ultimele zile, potrivit cărora șeful statului congolez ar fi fost arestat. De altfel, președintele Consiliului Național al Revoluției, căpitanul Nguoubi, care după evenimentele din august este considerat la Brazzaville drept una din cele mai influ-

ente personalități politice, a declarat într-un interviu televizat că președintele Massamba Debat își va menține postul. În același timp, el a adăugat că actuala criză politică continuă și că se depun eforturi în vederea găsirii unei soluționări a acesteia, fără a da însă nici un amănunt în legătură cu măsurile întreprinse în acest sens.

În legătură cu incidentul de la „tabăra meteorologică”, Nguoubi a arătat în interviul său că au fost capturați 100 de prizonieri, printre care și fostul ministru al informațiilor, Andre Nombessa.

La puțin timp de la difuzarea comunicatului asupra normalizării situației, agenția Reuter a transmis o informație în care anunță că lucrătorii de la serviciile comunale din capitala Congoului (B) au declarat grevă revendicînd majorarea salariilor.

Primarul orașului Brazzaville a fost nevoit să apeleze la protecția poliției pentru a putea fi salvat din minia greviștilor. După ce a refuzat să satisfacă revendicările lor, mai mulți lucrători ai serviciilor comunale au organizat pe străzile orașului o adevărată urmărire a primarului.

R. D. VIETNAM. Adăpost pentru copii într-un sat din regiunea Vinh Linh

Iran: Acțiuni de ajutorare a victimelor cutremurului

Formațiuni speciale ale aviației militare și civile continuă operațiunile de ajutorare a miilor de locuitori din provincia estică iraniană Khorassan, devastată de violente mișcări seismice de la sfîrșitul săptămînii trecute. Marți, în regiunile sinistrate au fost parutate alimente, medicamente, corturi și păături, iar în orașul Meshed, central provinciei Khorassan, avioane din Teheran au transportat echipe de medici și personal medical, precum și mari cantități de sînge.

Decodată aviația rămîne unul din mijloacele de comunicație cu localitățile afectate de cutremur. Primul ministru al Iranului, Amir Abbas Hoveida, care urmărește personal desfășurarea lucrărilor de salvare și ajutorare, a anunțat marți că majoritatea șoselelor locale continuă să fie impracticabile.

La Teheran s-a anunțat că în întreaga țară a fost declarat zi de doliu în memoria celor dispăruți, al căror număr, potrivit unor date neoficiale, se ridică la 20.000.

MEXIC. Demonstrație revendicativă la Ciudad de Mexico